

Arrest

**nr. 71 203 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 februari 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 5 juli 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 6 juli 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, geboren in Crmljan (gemeente Gjakove) in Kosovo. U verklaart Kosovaars staatsburger te zijn. U verklaart dat uw moeder in Crmljan door uw buurman is vermoord tijdens de oorlog in Kosovo in 1999. Het huis van uw vader, waar u op dat moment woonde, is afgebrand tijdens de oorlog. In 2000 bent u getrouwd met R.(...) G.(...) (O.V. 6.771.081, CGVS 11/12179). Met haar heeft u een tijd in tenten gewoond in Crmljan. Daarna bent u naar uw schoonvader in Mitrovica verhuisd. Daar verbleef u ongeveer twee jaar. Uw twee oudste kinderen V.(...) en S.(...) B.(...) zijn in die periode in Mitrovica geboren. Twee of drie jaar nadat u bij uw schoonvader introk, zijn twee of drie gewapende Serviërs tegen de avond binnengevallen in het huis van uw schoonvader. Op dat moment was u binnenshuis met uw schoonouders, uw vrouw, uw schoonbroer, en uw twee kinderen. U had de mensen die binnenvielen nog nooit gezien. U hebt gehoord dat één van hen R.(...) genoemd werd. Onmiddellijk nadat deze mannen het huis binnenvielen, hebben ze uw schoonvader doodgeschoten. Uw schoonmoeder en schoonbroer konden het huis ontvluchten. De belagers hebben uw handen achter uw rug gebonden en u twee keer in de buik gestoken met een mes. Daarna hebben ze uw vrouw verkracht. Na drie uur zijn deze belagers het huis ontvlucht, waarop uw vrouw u heeft losgemaakt. U hebt uw wonden verbonden. Dezelfde dag nog bent u –zonder medeweten van uw vrouw- naar de politie van Mitrovica gegaan om het incident aan te geven. Daar zou men u enkel gezegd hebben dat u weg moest gaan, dat het hen niet interesseerde. Het huis van uw schoonvader zou afgebrand zijn. Nadat u met uw vrouw en twee kinderen nog 6 tot 8 maanden in tenten had gewoond in Mitrovica bent u met uw gezin naar Podgorica (Montenegro) vertrokken. Daar hebt u gewoond van 2004 tot 2011. U woonde op verschillende plaatsen in tenten zonder stromend water of elektriciteit. U verhuisde vaak. Door de slechte levensomstandigheden heeft uw dochter S.(...) ademhalingsproblemen gekregen. Toen een man u aanbood u en uw familie tegen betaling van 4000 euro naar Europa te brengen, bent u daarop ingegaan. U bent op 18 februari 2011 uit Montenegro naar België vertrokken. Daar bent u aangekomen op 21 februari 2011. Dezelfde dag vroeg u asiel aan. U legt de volgende documenten neer: uw geboorteakte, afgegeven op 24 april 2007 in Jagodina (Servië), vijf foto's van een huis dat afgebrand is, en 9 pagina's Belgische medische attesten over uzelf, uw vrouw en uw dochter S.(...). Uw vrouw legt haar geboorteakte neer, afgegeven op 23 mei 2005 in Kraljevo (Servië). Uw vader, S.(...), (O.V. 6.684.132; CGVS 10/18520) en uw broer, K.(...) (O.V. 6.677.773; CGVS 10/18152), vroegen respectievelijk op 8 september 2010 en 30 augustus 2010 asiel in België. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden hun op 2 februari 2011 geweigerd door het CGVS. Deze beslissing werd op 21 april 2011 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U haalde als eerste element voor uw asielaanvraag aan dat uw moeder werd vermoord en jullie huis werd afgebrand tijdens de oorlog in Kosovo. Ter ondersteuning van deze feiten legde u vijf foto's neer van een afgebrand huis. Deze foto's tonen weliswaar een uitgebrand huis, maar zeggen niets over de eigenaar van het huis, noch over de locatie, of over het tijdstip van het uitbranden. Deze stukken kunnen op zich niet volstaan als voldoende bewijs voor de aangehaalde gebeurtenissen. De geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen wordt verder aangetast door de tegenstrijdigheden in en tussen de verklaringen van uw broer K.(...) B.(...) (O.V. 6.677.773, CGVS 10/18152) en die van uw vader S.(...) B.(...) (6.684.132, CGVS 10/18520). Zo verklaarde uw vader tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 15 december 2010 dat hij, nadat uw moeder was vermoord, nog een jaar samen met K.(...) en uw andere broers in Crmljan zou zijn gebleven, waarna hij samen met K.(...) naar Montenegro zou zijn gevlucht (CGVS 10/18520, 15/12/2010 p. 3, 7, 8, 9). Uw broer verklaarde daarentegen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw vader al gevlucht was voordat uw moeder werd vermoord (CGVS 10/18152, p. 9 - 10). Uw vader legde daarna, in zijn tweede gehoor, nogmaals een andere verklaring af en stelde dat hij na het overlijden van uw moeder, wetende dat zij vermoord was, nog dezelfde dag naar Montenegro vluchtte (CGVS 10/18520 op 18/01/2011, p. 2). Het tweede essentiële element uit uw asielaanvraag betreft het incident in het huis van uw schoonvader in Mitrovica. Van deze gebeurtenis legt u geen enkel bewijs voor. Wat betreft uw verblijf in Mitrovica moet worden gesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt daar effectief langere tijd te hebben gewoond. Zo kan u niet zeggen waar in Mitrovica het huis van uw schoonvader precies gelegen was. Evenmin kan u de naam van de wijk noemen, en de naam van een dorp in de buurt herinnert u zich ook niet. U weet alleen nog dat het daar Mitrovica genoemd werd (CGVS 11/12177, gehoor 2, p.7). Bovendien verklaarde uw vader dat u sinds de oorlog, die eindigde in juni 1999, in Belgrado woonde en meerbepaald in Palilula (CGVS 10/18520, 15/12/2010 p. 3, 8). Wat betreft het incident in Mitrovica waarbij uw schoonvader zou

zijn vermoord, uw vrouw zou zijn verkracht en u zelf vastgebonden werd en twee keer gestoken werd met een mes, moet worden vastgesteld worden dat de geloofwaardigheid ervan niet alleen wordt ondermijnd door uw onaannemelijke verblijf in Mitrovica, maar ook door tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen enerzijds, en tussen uw verklaringen en die van uw vrouw anderzijds. Zo verklaart u eerst dat wanneer twee of drie Serviërs in het huis van uw schoonvader binnenvielen, u binnenshuis aan het praten was met uw schoonouders, uw vrouw, uw schoonbroer, en uw twee kinderen (CGVS 11/12177, gehoor 1, p. 8-9). Uw vrouw daarentegen verklaart dat op het moment dat het incident plaatsvond haar broer buiten speelde, haar moeder buitenshuis brood was gaan zoeken, uzelf buiten was, uw schoonvader net naar buiten vertrok om brood te kopen en dat zijzelf op het bed lag te slapen toen twee mannen de slaapkamer binnenkwamen en haar verkrachtten (CGVS 11/12179, gehoor 1, p. 6-7). Hiermee geconfronteerd, beweert u dat uw vrouw pas wakker was en buiten een glas water gaan halen was, toen ze zag dat haar vader vermoord was (CGVS 11/12177, gehoor 2, p. 15). Wanneer uw vrouw met deze bewering geconfronteerd wordt, zegt ze enkel dat ze achterlijk is en dat u gelijk heeft (CGVS 11/12179, gehoor 2, p. 8). Ook over jullie belagers hebben u en uw vrouw uiteenlopende verklaringen. Zo waren het volgens u twee of drie Serviërs die u nog nooit gezien had, in normale kledij. (CGVS 11/12177, gehoor 1, p. 9). Uw vrouw spreekt over vier gemaskerde mannen, die legerkledij zoals die van het UÇK (Ushtria Çlirimtare e Kosovës) droegen (CGVS 11/12179, gehoor 1, p. 6-7). Tijdens uw tweede gehoor vermeldt u echter dat de mannen die het huis binnenvielen gemaskerd waren (CGVS 11/12177, gehoor 2, p.14). Het is niet geloofwaardig dat u als er gemaskerde mannen uw huis binnenkomen initieel hun kleren als 'normaal' zou omschrijven en u zich slechts bij het tweede gehoor zou herinneren dat ze maskers droegen. Ook over de afloop van het incident lopen de verklaringen van u en van uw vrouw uiteen. U verklaart dat u nog drie maanden met een verband rond uw buik heeft rondgelopen (CGVS 11/12177, gehoor 1, p. 11). Volgens uw vrouw heeft u het verband nog tien of twintig dagen gedragen (CGVS 11/12179, gehoor 1, p. 8). Tijdens het eerste gehoor verklaart u ook nog dezelfde avond richting Podgorica te zijn vertrokken (CGVS 11/12177, gehoor 1, p. 12), terwijl uw vrouw beweert dat het niet dezelfde dag was, dat u nog enige tijd in Mitrovica bent gebleven om wat te genezen (CGVS 11/12179, gehoor 1, p. 8). Tijdens uw tweede gehoor beweert u echter dat het huis van uw schoonvader was afgebrand. Na de brand zou u met uw vrouw en twee kinderen nog 6 of 8 maanden in een tent in Mitrovica gewoond hebben (CGVS 11/12177, gehoor 2, p.11). Het is niet geloofwaardig dat u bij een dergelijke ingrijpende gebeurtenis vergeet te vermelden dat het huis is afgebrand, te meer omdat tijdens uw eerste gehoor het incident en de afloop ervan aan bod zijn gekomen (CGVS 11/12177, gehoor 1, p. 8-12). Mochten deze feiten zich werkelijk hebben voorgedaan mag worden verwacht dat jullie versies daarover gelijklopend en coherent zijn. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder op de helling gezet door de volgende elementen. Ten eerste weet uw vrouw niet zeker of ze op het moment van de verkrachting bijna negen maanden zwanger was van uw tweede dochter, of dat het kind al geboren was (CGVS 11/12179n gehoor 1, p. 5, 7). Het is bijzonder onwaarschijnlijk dat iemand bij een dergelijke ingrijpende gebeurtenis als een verkrachting zich niet zou kunnen herinneren of ze al dan niet zwanger was en of haar dochter nu al geboren was of niet. Bovendien legt uw vrouw een geboorteakte voor die dateert van 23 mei 2005. Volgens uw vrouw was haar vader deze akte voor haar gaan ophalen (CGVS 11/12179, gehoor 1, p. 4), terwijl zij later beweert dat haar vader twee jaar na de oorlog vermoord werd in Mitrovica (CGVS 11/12179, gehoor 1, p. 5), in 2001 dus. Nog later zegt ze evenwel niet meer zeker te weten of u die geboorteakte voor haar was gaan halen of haar vader (CGVS 11/12179, gehoor 2, p. 6). Omwille van de hierboven opgesomde incoherenties en inconsistenties kan geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in Crmljan en Mitrovica. Deze gebeurtenissen kunnen dus niet de basis vormen voor het vaststellen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Wat er ook van zij, er dient gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de situatie van 1999 niet langer actueel is en dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten

kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in

Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u zich niet opnieuw in Kosovo zou kunnen vestigen. U en uw vrouw verklaren immers beiden Kosovaarse Roma te zijn (CGVS 11/12177, gehoor 2, p. 2 & CGVS 11/12179, gehoor 1, p. 2). Bovendien beschikt u beiden over een geboorteakte die aangeeft dat jullie in Kosovo geboren zijn. Met deze akte kan u zich in Kosovo inschrijven en er een identiteitskaart aanvragen. Zo kan u aanspraak maken op een aantal basisrechten als burger. U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Kosovo omdat de Albanezen dit niet zouden toestaan. U brengt echter geen concrete argumenten aan voor deze bewering. Geconfronteerd met het feit dat er sinds de oorlog veel Roma naar Kosovo zijn teruggekeerd, zegt u dat u dat niet weet (CGVS 11/12177, gehoor 1, p. 13). Uw uitspraak dat Albanezen de terugkeer van Roma naar Kosovo niet zouden toestaan, is dus enkel gebaseerd op een vermoeden van uwentwege en niet op concrete feiten. Er kan dus niet worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging in Kosovo koestert in de zin van de vluchtelingenconventie. Evenmin kan er worden aangenomen dat er ten aanzien van u zwaarwegende gronden bestaan dat u bij terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. Wat betreft uw verblijf in Podgorica in Montenegro, waar u stelt te hebben geleefd in mensonwaardige omstandigheden, moet allerseerst worden gezegd dat er ernstige twijfels zijn betreffende de geloofwaardigheid van dat verblijf. Afhankelijk van uw verklaringen beweert u dat u tussen de drie maanden en twee jaar in Crmljan in tenten heeft gewoond (CGVS 11/12177, gehoor 2, p. 4, p.7). Over uw verblijf in Mitrovica zegt u dat het één jaar of anderhalf of tweeënhalf jaar was (CGVS 11/12177, gehoor 2, p. 7-9). U situeert uw aankomst in Podgorica op het moment dat uw vrouw zwanger was van uw dochter S.(...). Dat moet dus in 2004 zijn geweest (CGVS 11/12177, gehoor 1, p. 2-3; CGVS 11/12179, gehoor 1, p. 2). Ook uw zoon A.(...) is volgens u geboren in Podgorica, met name in 2006 (CGVS 11/12177, gehoor 1, p. 2-3; CGVS 11/12179, gehoor 1, p. 2). U moet dus minstens tot dan in Podgorica hebben gewoond. U houdt vol dat u slechts iets meer dan een jaar in Podgorica hebt gewoond (CGVS 11/12177, gehoor 2, p. 8, p.9-10). U beweert evenwel dat u van Podgorica uit meteen naar België bent vertrokken. U verklaart ook dat uw jongste kinderen intussen bijna 5 en 6 jaar zijn. Hun leeftijd bevestigt dus dat u langer in Podgorica moet hebben gewoond, of dat u tussen uw verblijf in Podgorica en uw komst naar België elders hebt verbleven. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u vier jaar in Podgorica heeft gewoond en dan naar Europa bent vertrokken (CGVS 11/12177, gehoor 2, p. 10). In dat geval zou dat van 2004 tot 2008 zijn geweest. Wanneer u dan gevraagd wordt waar u was tussen 2008 en 2011, zegt u opnieuw dat u in Podgorica in tenten heeft gewoond. Uiteindelijk zou u dus 7 jaar in Podgorica hebben doorgebracht, terwijl u het initieel op één of twee jaar hield. De enige verklaring die u daarvoor kan geven is dat u in de war bent (CGVS 11/12177, gehoor 2, p. 12). Moest u werkelijk in Podgorica hebben verbleven mag worden verwacht dat u zou weten of u daar eerder een jaar zou hebben gewoond dan wel zeven jaar. Bovendien verklaarde uw vader dat u sinds de oorlog, die eindigde in juni 1999, in Belgrado woonde en meer bepaald in Palilula (CGVS 10/18520, 15/12/2010 p. 3, 8). Dat u in Servië bent geweest in de voorbije jaren blijkt eveneens uit de afgifte van de geboorteaktes van u en uw echtgenote in respectievelijk 2007 in Jagodina en 2005 in Kraljevo, de plaatsen waar de registers van de burgerlijke stand van jullie respectievelijke gemeentes in Kosovo door de Servische autoriteiten zijn ondergebracht na de oorlog. Uw geloofwaardigheid van uw verblijf in Podgorica wordt verder ondermijnd door vage, tegenstrijdige en incoherente verklaringen die u en uw echtgenote afleggen als er u wordt gevraagd waarom u in Montenegro geen gebruik gemaakt heeft van de mogelijkheid om als Kosovaren, en dus burgers van de voormalige Joegoslavische federatie en van Servië-Montenegro. Meer specifiek gaat het over uw verklaringen in verband met de mogelijkheden tot registratie, bijvoorbeeld als IDP (internally displaced person), om aanspraak te kunnen maken op hulp en bepaalde basisrechten U beweerde immers Podgorica te hebben verlaten omdat u er met uw gezin leefde in slechte omstandigheden: u had geen huis, maar een tent zonder stromend water of elektriciteit en uw dochter kreeg er ademhalingsproblemen (CGVS 11/12177, gehoor 1, p.4,12 & CGVS 11/12179, p.3, 8). Zo beweert u dat u geprobeerd heeft u via UNMIK te laten registreren, maar dat de 'gadze' u geen documenten hebben gegeven. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat UNMIK een internationale instelling is en dat zij u geen documenten zouden weigeren, spreekt u zichzelf tegen door achtereenvolgens te zeggen dat u niet geweest bent en toch wel geweest bent (CGVS 11/12177, gehoor 2, p. 14). Uw vrouw beweert

bovendien dat jullie daar nooit geweest zijn (CGVS 11/12179, gehoor 2, p.7). Bovendien is het niet geloofwaardig dat de UNMIK- administratie u zou weggagen en u zou bedreigen, terwijl het een internationale organisatie is, wiens taak het onder meer was documenten uit te reiken aan de inwoners van Kosovo. Bovendien verbond deze organisatie zich ertoe om een schriftelijke motivering te geven indien een inschrijving geweigerd werd, iets waar u geen gewag van maakt. U beweert dat u eveneens hebt geprobeerd zich in te schrijven in het gemeentehuis van Podgorica, maar dat ze u daar wegjoegen omwille van uw Roma -afkomst. Men zou zelfs een wapen hebben bovengehaald en u ermee bedreigd hebben (CGVS, 11/12177, gehoor 2, p. 8-9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat Montenegro in de jaren na de Kosovo-oorlog tal van IDP's goed heeft ontvangen. Nergens zijn incidenten gemeld waaruit blijkt dat de autoriteiten de mensen die zich wilden inschrijven zouden weggagen of bedreigen. In april 2005 werd er zelfs gewerkt aan een strategie die de moeilijkheden voor vluchtelingen en IDP's in Montenegro moest oplossen. In 2009 zette de Montenegrijnse overheid een actieplan op dat de problemen met de status van onder meer IDP's afkomstig uit Kosovo moest oplossen. Uw bewering dat de gemeentelijke overheid u zou hebben weggejaagd en bedreigd met een wapen, valt moeilijk te rijmen met deze informatie,. Uw vrouw weet bovendien niets van een inschrijving in de gemeente (CGVS 11/12179, gehoor 2, p. 4). Wanneer u expliciet wordt gevraagd of u getracht heeft zich als ontheemde of IDP (internally displaced person) in te schrijven, zegt u dat u wel geprobeerd hebt, maar dat men u niet aanvaard heeft (CGVS 11/12177, gehoor 2, p.8). Uw vrouw echter zegt dat jullie niet wisten hoe jullie je moesten inschrijven (CGVS 11/12179, gehoor 2, p. 4). Voorts beweert u een uitkering en een medisch boekje te hebben aangevraagd in Podgorica (CGVS 11/12177, gehoor 2, p. 13), terwijl uw vrouw zegt dat jullie nooit zijn gegaan (CGVS 11/12179, gehoor 2, p. 5-6). De erbarmelijke omstandigheden waarin u zou hebben geleefd in Podgorica worden bijkomend ondermijnd door uw verklaring dat u via het verzamelen van karton en werk in de bouw met uw gezin kon overleven en op één of anderhalf jaar 4000 euro sparen (CGVS 11/12177, gehoor 1, p. 12 & gehoor 2, p. 8-10). Wat tot slot de ademhalingsproblemen van uw dochter S.(...) betreft, dit is een probleem van louter medische aard. Het houdt geen verband met de criteria van artikel 1,A(2) van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin kan er een verband gelegd worden met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt immers dat zij in Podgorica met uw dochter naar een arts is geweest, waar ze onderzocht is. De dokter heeft gratis medicatie meegegeven voor de behandeling van uw dochter. Uw dochter bleef echter adem tekort hebben als het bewolkt of koud weer was. U of uw vrouw zijn echter niet opnieuw naar een dokter gegaan om dit probleem te bespreken (CGVS 11/12179, gehoor 1, p.9). Hoewel uw echtgenote verklaart dat de medicijnen gratis waren omdat de dokter medelijden had met uw dochter (CGVS 11/12179, gehoor 2, p. 6), moet hierbij worden vastgesteld dat, indien u geregistreerd zou zijn als IDP in Montenegro, u en uw gezin gratis toegang zouden hebben gehad tot de gezondheidszorg. Zoals blijkt uit de hoger besproken actuele situatie in Kosovo, zijn er evenmin redenen om aan te nemen dat uw dochter daar, omwille van conventiegerelateerde redenen, geen medische zorg zou kunnen krijgen. De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. De geboorteaktes ondersteunen enkel uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet in vraag worden gesteld. De medische attesten van uzelf, uw vrouw en uw dochter S.(...) tonen aan dat u medische onderzoeken ondergingen in België, en dat uw dochter medicatie nodig heeft, hetgeen hier ook niet betwist wordt. Ook inzake de asielaanvraag van uw vrouw, R.(...) G.(...) (O.V. 6.771.081, CGVS 11/12179), uw broer K.(...) B.(...) (O.V. 6.677.773, CGVS 10/18152) en die van uw vader S.(...) B.(...) (6.684.132, CGVS 10/18520) heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 48 § 2 en 3” en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker stelt dat de verwerende partij te snel besluit dat de problemen die verzoeker beschrijft slechts van subjectieve aard zijn en niet steunen op objectieve omstandigheden waarbij hij toegeeft dat er enkele tegenstrijdigheden zijn in het relaas, maar dat deze niet van die aard zijn dat ze de kern van het relaas ondermijnen. Volgens verzoeker wordt niet

in twijfel getrokken dat verzoekers als Roma hun land van herkomst, Kosovo, hebben moeten ontvluchten als gevolg van de gebeurtenissen in de nasleep van de oorlog, maar dat het Commissariaat-generaal ten onrechte besluit dat verzoeker de nodige bescherming kan zoeken bij de politie in Kosovo. Het Commissariaat-generaal verwijst naar de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo”* van 9 november 2009 waarin wordt vermeld dat het wenselijk is dat elk relaas individueel dient te worden beoordeeld. Het kan dus niet volstaan om enkel te verwijzen naar rapporten van algemene draagwijdte. In geval van verzoeker gaat het om een familie van vier kinderen, waarvan er één ernstig ziek is. Volgens verzoeker laat het Commissariaat-generaal na deze bijzondere situatie te plaatsen in de huidige politieke en maatschappelijke context in Kosovo. Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing volgens verzoeker verkeerdelijk gesteld dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Het is wel zo dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard moet zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingrechtelijke zin. Verzoeker citeert daarbij artikel 48/3, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker merkt tevens op dat het Commissariaat-generaal niets inbrengt tegen de vaststelling van verzoeker dat hij bij een terugkeer naar Kosovo zich niet als een volwaardige burger kan inschrijven omwille van administratieve en gerechtelijke maatregelen die zijn fundamentele burgerrechten op danige wijze beknotten. Het rapport waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, lijkt enkel de aanwezigheid van de KP en EULEX te bevestigen, maar bevat verder geen kwalitatieve evaluatie omtrent het functioneren van het politie- en justitieapparaat naar alle burgers van Kosovo toe, meer bepaald de leden van de Roma-, Ashkali-, en Egyptenaren (RAE-gemeenschap). Het rapport, dat trouwens dateert van 2009, maakt integendeel enkel gewag van de begeleidende rol die EULEX moet vervullen voor de Kosovaarse politie ten einde misbruiken en juridische wantoestanden zoals die zich in het recente verleden voordeden en voordoen, te beperken. Deze informatie biedt aldus geen uitsluitel over het goed en betrouwbaar functioneren van het politie- en justitieapparaat in Kosovo. In die zin kan dus niet worden uitgesloten dat de vrees van verzoeker geheel ongegrond zou zijn en niet zou kunnen steunen op objectieve gegevens zoals vervat in het administratief dossier.

2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”* Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

2.3. Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Verzoeker heeft van bij de aanvang van en doorheen zijn asielprocedure steeds aangegeven de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 18, Vragenlijst, p. 1) als op het Commissariaat-generaal (stuk 4, gehoorverslag CGVS 23/05/2011, p. 2) verklaarde hij

Kosovaars staatsburger te zijn. Verzoeker legt enkel een geboorteakte voor (stuk 22, Documenten, Geboorteakte), wat geen bewijs vormt van de nationaliteit. Aangezien het administratief dossier, op de verklaringen van verzoeker na, geen enkele informatie bevat die toelaat zijn nationaliteit te bepalen, besluit de Raad dat verzoekers nood aan bescherming dient te worden getoetst ten aanzien van het land van zijn verklaarde nationaliteit, met name Kosovo.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. In het kader van de asielprocedure draagt de asielzoeker een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Uit het administratief dossier blijkt dat de verklaringen van verzoekers vader niet overeenkomen met die van verzoekers broer over wat er gebeurd is na de moord op verzoekers moeder. Aangezien een dergelijk gebeuren een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid en bovendien van determinerende invloed is op verzoekers verdere leven en zelfs mee de aanleiding van zijn vlucht vormde, mag worden verwacht dat hierover consistente verklaringen worden afgelegd. Nochtans verklaarde verzoekers vader tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij nog een jaar samen met K. en verzoekers andere broers in Crmljan zou zijn gebleven, waarna hij samen met K. naar Montenegro zou zijn gevlucht (stuk 23, Landeninformatie, gehoor 1 vader, p. 3, 7, 8 en 9). Verzoekers broer verklaarde daarentegen dat zijn vader al gevlucht was naar Montenegro voordat diens echtgenote werd vermoord (stuk 23, Landeninformatie, gehoor broer K., p. 9-10). De verschillen in de verklaringen over het tijdstip van de vlucht van het gezin van verzoeker naar Montenegro zetten de geloofwaardigheid van het asielrelaas in zijn geheel op de helling, aangezien mag worden verwacht dat verzoeker de moord op zijn moeder, wat bezwaarlijk als een detail kan worden aanzien, correct kan situeren. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat het niet aannemelijk is dat hij in Mitrovica heeft gewoond, waar hij de inval van de Serviërs bij zijn schoonvader situeerde, wat de kern van zijn relaas uitmaakt. Zo blijkt verzoeker niet bij machte te verduidelijken waar in Mitrovica het huis van zijn schoonvader, een plaats waar hij twee jaar gewoond heeft, gelegen is en kan hij evenmin de naam van de wijk en de naam van een dorp in de buurt noemen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 23/05/2011, p. 7). Daarbij komt dat verzoekers vader aangaf dat verzoeker sinds de oorlog in Belgrado woonde (stuk 23, Landeninformatie, gehoor 1 vader, p. 3, 8). Ook over het incident zelf en meer bepaald over wat verzoeker en zijn familieleden aan het doen waren voordat de Serviërs binnenvielen, zijn er tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen enerzijds en tussen zijn verklaringen en die van zijn vrouw anderzijds (stuk 9, gehoorverslag CGVS 08/04/2011, p. 8-9; stuk 4, gehoorverslag CGVS 23/05/2011, p. 8, 15; stuk 23, Landeninformatie, gehoor 1 partner, p. 6-7). Ook over de belagers en de afloop van het incident werden tegenstrijdigheden vastgesteld (stuk 9, gehoorverslag CGVS 08/04/2011, p. 9, p. 11; stuk 4, gehoorverslag CGVS 23/05/2011, p. 14; stuk 23, Landeninformatie, gehoor 1 partner, p. 6-7, 8). Kortom, de tegenstrijdigheden betreffen geen details, maar betreffen de vervolgingsfeiten zelf. Daarnaast zijn er nog andere elementen die de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder op de helling zetten. Zo is het weinig aannemelijk dat de partner van verzoeker zich niets meer herinnert over de verkrachting en de zwangerschap, zoals zij verklaart, terwijl toch mag worden verwacht dat zij hierover iets kan vertellen, aangezien dit bijzonder ingrijpend is (stuk 23, Landeninformatie, gehoor 1 partner, p. 4, 5; stuk 23, Landeninformatie, gehoor 2 partner, p. 6). De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele van de hierboven weergegeven tegenstrijdigheden concreet weerlegt en geenszins kan worden bijgetreden waar hij stelt dat ze niet van aard zijn dat ze de kern van het asielrelaas ondermijnen, aangezien ze alle aspecten ervan beslaan.

2.6. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Voor zover verzoeker oppert dat de informatie die zich in het administratief dossier bevindt (stuk 23, Landeninformatie), louter de aanwezigheid van de KP en de EULEX in Kosovo bevestigt, maar verder geen evaluatie bevat, stelt de Raad vast dat verzoeker klaarblijkelijk deze documenten niet goed heeft gelezen, daar men uit een eenvoudige lezing van de rapporten kan vaststellen dat de bescherming die de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten bieden aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld (stuk 23, Landeninformatie). UNMIK en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Verzoekers blote bewering dat deze informatie gedateerd is en dus niet noodzakelijkerwijze de toestand van heden weerspiegelt, zodat hieruit niet kan worden afgeleid dat het politie- en justitie-apparaat op betrouwbare wijze functioneert, wordt geenszins op een concrete manier gestaafd. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat dit algemeen, door geen enkel objectief gegeven gestaafd betoog niet bij machte is de objectieve informatie te weerleggen.

2.7. De Raad verduidelijkt dat het logisch en wenselijk is dat de beoordelende overheid objectieve elementen, zoals gegevens omtrent de werkelijkheid in het land van herkomst bij zijn overweging van de asielaanvraag betreft. Uit de diverse motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker individueel werd onderzocht en dat de situatie van verzoeker wel degelijk in de politieke en maatschappelijke context in Kosovo werd geplaatst. Het Commissariaat-generaal stelde namelijk in de bestreden beslissing vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten in Kosovo en lichtte de algemene situatie in Kosovo toe om aan te tonen dat deze geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker laat na om te verduidelijken waaruit zou blijken dat zijn burgerrechten in Kosovo worden beknot. Er dient immers te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde mislukte poging zich in Kosovo te laten registreren. Verzoeker sprak zichzelf namelijk tegen door eerst te beweren dat hij zich omwille van de kinderen bij UNMIK had aangemeld met het oog op zijn inschrijving, onmiddellijk daarna te stellen dat hij er niet is geweest om vervolgens op te merken dat hij er toch wel is geweest (stuk 4, gehoorverslag CGVS 23/05/2011, p.14). Verzoeker toont geenszins aan dat hij zich niet als volwaardig burger zou kunnen laten registreren in geval van een terugkeer naar Kosovo.

2.8. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Met betrekking tot de medische situatie van de dochter van verzoeker, merkt de Raad op dat de ademhalingsproblemen van zijn dochter geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Voor de beoordeling van deze medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming, moet verzoeker een aanvraag indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Er werd geen schending van artikel 48/2 of 48/3 van de vreemdelingenwet aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN